

Den gode Herden

Var jag går, i skogar, berg och dalar,
Följer mig en vän, jag hör hans röst;
Väl osynlig är han, men han talar,
Talar stundom varning, stundom tröst.
Det är *Herden god*. Väl var han döder,
Men han lever i all evighet;
Följer, vårdar kärligt sina *bröder*
Med osäglig trofasthet.

Allt, vad vi till evig tid behöva,
Allt i alla har jag i min vän;
Allt, vad som mitt hjärta kan bedröva,
Känner han och hjälper det igen.
Väl försvinner ofta vännen kära;
Men han sade själv: *en liten tid*;
Se'n en tid igen, och jag är nära;
Då blir åter fröjd och frid.

När på Tomas Segerfurstens tänker,
Där han full av sorg och otro går,
Skyndar han och honom tillgång skänker
Att få se och röra vid hans sår.
Tomas, smält av Jesu hulda hjärta,
Övervunnen av hans marterskrud,
Ropar, full av fröjd och kärlekssmärta:
»O, min Herre och min Gud!»

Skänk ock mig, o Jesus, denna lycka,
Som fördriver otrons mörka kval!
Sårens bild i hjärtat värdes trycka
Till besegling av mitt nådaval!
Hulde Herde, tänk därpå, att fåren,
Samlade vid evangelii ljud,
Känna blott av rösten och av såren
Dig, sin Herre och sin Gud!

Följ mig, huldaste uppstungna hjärta,
På den väg, jag genom öknen går!
Låt min tro, i glädje och i smärta,
Kunna vila städs' vid dina sår.
Låt mig somna i ditt hulda sköte;
Låt mig uppstå, klädd uti din skrud;
Frälst och salig ropa vid ditt möte:
O, min Herre och min Gud!

- **C-O Rosenius** (1847)

© **Pietisten**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com